

Menjar segur



Un cop més, les paraules ens donen la clau. Proveu de considerar la paraula menjar com un substantiu i llegiu el titular. Entendreu el que és per l'ONU per seguretat alimentària. Torneu a llegir-lo, però ara prenent la primer paraula com un verb i entendreu en què s'ha convertit la pretensió de l'ONU per als països del primer món. Entre ells, nosaltres.

CONCEPTES CLAU

“ Seria important que les autoritats, sobretot en el món globalitzat en què hem començat a viure, fossin clares en els seus discursos. Perquè els ciutadans no confonguéssim parenostres i cigrons.

“ També seria important trobar mecanismes fiables i senzills, sobretot per als habitants de les grans ciutats, de detecció dels frauds o les males pràctiques. Que no tot s'hagués de basar en la confiança cega.

L'article 25 de la Declaració Universal dels Drets Humans especifica que “*tota persona té dret a un nivell de vida que li garanteixi, així com a la seva família, la salut i el benestar, i en especial l'alimentació...*”. Una indicació ben clara sobre el que després defineix la FAO quan diu que “*existeix la seguretat alimentària quan totes les persones tenen en tot moment accés físic i econòmic a prou aliments innocus i nutritius per satisfer les seves necessitats alimentàries*”.

Un concepte genèric

Per tant, en el món globalitzat en què vivim, el concepte “seguretat alimentària” té unes connotacions més àmplies (o potser no tant si valorem el problema de la pobresa) que les que solem donar-li. Perquè la seguretat alimentària implica

- Oferta i disponibilitat d'aliments suficients.
- Estabilitat en l'oferta d'aquests aliments suficients.
- Capacitat d'accés o compra d'aquests aliments.
- Bona qualitat i innocuïtat d'aquests aliments.

Intentem per un moment pensar en global. Viatgem a un país del tercer món on els treballadors del camp, tot i produir quantitats ingents d'aliments, veuen com marxen cap al primer món durant el temps de la collita (la resta de l'any és una pacient espera del creixement i maduració dels productes) i ells, amb els salaris de misèria rebuts justament durant la collita, no hi tenen opció de compra. De debò creiem que aquestes persones estan preocupades per la qualitat dels productes (generalment allò que el primer món no acceptaria sota cap concepte) als quals poden accedir? I no cal recórrer a les esgarrioses imatges dels camps de refugiats. Qualsevol documental que ens mostri la vida quotidiana d'aquests pobles evidencia que les condicions de preparació i consum d'aliments estan a anys llum del que podríem considerar acceptable. Sense que això suposi, per descomptat, validar les igualment vergonyants imatges properes de la gent que busca als contenidors el seu aliment de cada dia. Simplement, evidencia que allò que nosaltres considerem seguretat alimentària és només un dels aspectes del problema. I, segurament, el menys important. Perquè amb unes bones pràctiques higièniques i culinàries el problema seria molt menor. Durant segles, els senyors menjaven la carn de caça en un estat proper a la putrefacció (encara que ho disfressessin amb el nom de “faisandage”) i els pescadors reciclaven, per al ranxo de diari a dalt de la barca, el peix pescat en condicions que el feien no vendible. O l'esquer posat el dia abans als hams d'un volantí per veure de capturar un altre peix més gran.